

EVOLUTIELEER

VAN STEEN t/m DE MENS

Orde Der Verdraagzamen

's-Gravenhage

NO 274^A

PRJS FL. 3,50

=====

v e r e n i g i n g

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TD Den Haag tel. 684541

Secretariaat: KRAMSVOGELLAAN 29 2566 CB Den Haag tel. 254273

=====

EVOLUTIELEER VAN STEEN TOT EN MET DE MENS.

Nu moet u niet denken dat ik een erfelijkheidsleer ga verkondigen waarmee ik zal aantonen dat de afkomst verantwoordelijk is voor het steenen hart dat menig mens heeft. Ik wil proberen u iets van een wordingsgeschiedenis te vertellen gezien vanuit een geestelijk standpunt.

Het ik-besef bestond al toen eigenlijk de sterren nog moesten worden geboren. Toen de sterren werden geboren en de planeten werden gevormd, waren er entiteiten die zich steeds meer gingen hechten aan een van die planeten of een van de zonnen. Sommige van hen hebben het later ver geschopt en zijn een planeetgeest geworden of zelfs een sterrenziel. Maar er waren ook velen bij die rond de gloeiende, zich langzaam verdichtende gaswolklard bleven hangen. Toen daaruit tenslotte voor het eerst materialen zich begonnen te kristalliseren (meestal vooral de vroege gesteenten), hebben ze zich met die kleine donkere vlekken op de nog steeds gloeiende korst van de aarde geïdentificeerd.

Het eerste bestaan op aarde, zo vreemd als het moge klinken, was dat in kristallen. Die kristallen waren aan enorm veel pressie en veranderingen onderhevig. Er was groei van kristallen op een onvoorstelbare wijze in bepaalde perioden. Alles werd weer vermalen door alle storingen rond de aardbol. Want toen de bovenkant nog practisch een en al gloed en vuurzee was, gingen er gewoon golven overheen alsof een eindeloze oceaan daar zijn deining probeerde te leren. Daar krijgen we dan te maken met het eerste met de stof verbonden leven op aarde.

Een dergelijke geest in dat leven heeft natuurlijk vooral veel ervaringen die je niet helemaal kunt definiëren. Er is geen redelijke ontwikkeling denkbaar. Aan de andere kant: door al die vele verschijnselen (ik heb ze u genoemd) is het ook duidelijk dat hij met zeer vele veranderingen en dus zeer vele afwisselende indrukken te maken heeft. Die indrukken op zichzelf bepalen dus een steeds verdergaande oriëntatie van het "ik" ten aanzien van de wereld buiten dat "ik", ook als die wereld op zich nog niet in fenomenen wordt omschreven. Vandaaruit krijgen we dan langzamerhand het afkoelen van de aarde.

Er zijn entiteiten die speciaal zoeken naar plaatsen waar ze verbonden kunnen blijven met het leven van de aarde. Zij worden heel vaak de bezielers van gehele bergen; vooral bergen waarin nogal wat bazalt is te vinden. De Hekla op IJsland is daarvan een aardig voorbeeld. Die bergen zijn dan ook bewoond. Wij vinden ook in andere gebieden dergelijke berggeesten. Andere entiteiten blijven in de aarde. Sommige van hen doen dat tot vandaag de dag toe. Je zoudt kunnen zeggen: het zijn entiteiten die niet helemaal volwassen zijn geworden en nu door de mensen dan natuurgeesten, gnomen en aardgeesten worden genoemd. Maar al hetgeen er verandert op die

wereld, o.a. het ontstaan van het eerste leven, trekt ook entiteiten aan.

Nu zal het u duidelijk zijn, dat je met een eencellig wezen niets kunt beginnen. De impulsen daarvan zijn dermate simpel, dat je al een groot aantal van deze wezens moet bezielen om althans enige diversiteit van signaal te ontvangen. Maar als er meercellige wezens ontstaan, dan wordt het veel interessanter, want die meercelligen, die conglomeraties van cellen, beginnen zich te specialiseren. Vanaf het ogenblik van specialisatie is er in toenemende mate sprake van bezieling in die zin, dat een entiteit met een of met enkele van die wezens een binding aangaat.

U moet niet denken dat de ziel er dan al in zit. De ziel is nog altijd een vrij bewustzijn dat zich volledig concentreert op die ene vorm of op die enkele vormen. Door de belevingen ervan te registreren tracht hij voor zich een steeds complexer beeld van de wereld rond zich op te bouwen. Wanneer dat een tijdje aan de gang is, dan krijgen we de splitsing.

We krijgen nu de plantaardigen, we krijgen de grazers en de jagers. Dat leeft allemaal nog in de wereldzee. Nu wordt het natuurlijk erg interessant, omdat de gejaagde heel andere impulsen ondergaat dan de jager.

De plantaardigen voelen nog altijd veel meer voor een kolonie-bestaan. De entiteit, die daar gaat bezielen, zal nooit één enkel wezen nemen; hij neemt een veelheid van wezens. Zoals er op het ogenblik nog entiteiten zijn die de bezielers zijn van hele kolonies koraaldiertjes of van heel lange velden van algen en wieren.

Het klinkt een beetje vreemd als je dat zo zegt. Ik kan begrijpen dat iemand dit stoffelijk-wetenschappelijk gezien nonsens vindt. Maar als u zich nu eens realiseert dat een geest afzonderlijk bestaat en dat hij zich een bewustzijn moet opbouwen, dan is het duidelijk dat door van vorm tot vorm de aandacht steeds sterker te concentreren op het contact van die vorm met de wereld daar omheen er een steeds groter wereldbeeld wordt opgebouwd en gelijktijdig dus ook veel meer ervaring wordt opgedaan.

In het begin is het heel erg moeilijk om een meercellig diertje van minuscule omvang te stimuleren, te richten of te beheersen in zekere mate. Maar als je op den duur hebt geleerd hoe dat in elkaar zit, dan ga je als geest niet alleen die stof gemakkelijker dirigeren maar je gaat ook de instincten, de reacties die erin vastliggen aanvoelen en daarvan gebruikmaken. Dat is een voorschooling die je hard nodig hebt. Want wanneer de meer complexe vormen komen (denk maar aan de eerste mossen, de eerste varens), dan is er voor de beheersing van een dergelijk leven, hoe statisch het overigens ook moge lijken, veel meer nodig dan voor de beheersing van b.v. een pantoffeldiertje.

Op deze manier groeit de geest dus naar een begrip van een steeds complexer organisme waardoor het niet meer mogelijk is om het organisme stuk voor stuk te beheersen en te besturen. Het gaat om het vinden van centrale normen. Die centrale normen zijn over het algemeen levenskracht.

Het is opvallend, dat de eerste bewoners van het vasteland eigenlijk plantaardig waren. In het begin was het een bepaalde vorm van algen (lichens) die overging tot het leven op een vast gebied, daarna werden het mossen en op den duur kwamen er varianten daarvan die zich zelfs hebben ontwikkeld tot varenachtige bomen. (Voor degenen die het interesseert: ze waren allemaal nog holstengel.)

Het leven in een plant betekent dat je dus de omgeving moet waarnemen en de plant. Dat kun je nooit doen door je helemaal een te voelen met de plant. Maar omdat de veelheid van het gebeuren in de plant wel degelijk een voortdurende voeding betekent voor de geest die zoekt naar bewustzijn, gaat deze zich meer en meer opstellen als iets wat zich naast de plant concentreert. Een helderziende, die in deze dagen een bloeiende plant bekijkt, zal heel vaak in de buurt van de bloem een soort wielkje zien, een

kleurig wietje of bolletje dat meestal ook nog draait. Dat is de kracht die we de 'geest' kunnen noemen. Het is het bewustzijn plus het contact met de werkelijke ziel dat daar zo sterk is geconcentreerd dat het gehele levensproces kan worden gevolgd.

Zo is dat ook geweest in die eerste tijd. Het openbarsten en het uitwerpen van sporen was iets dat zeer belangwekkend was voor een geest, die helemaal nog geen begrip had van voortplanting en dergelijke, die hoogstens heel flauw iets beseftte van celdeling. Voor zo'n geest werd dat heel erg interessant. Daardoor krijgen we bij de boomvorming reeds als bezielers zeer sterk geconcentreerde wezens die de plantaardige weg volgen.

Ondertussen zijn er in de wereldzeeën langzamerhand allerlei wezens ontstaan die men in de moderne tijd in een gewijzigde vorm nog aantreft, kwalen b.v.. Er zijn bepaalde eerste vissoorten. Later zijn er ook soorten die men misschien met enige goede wil onder de reptielen kan rangschikken, terwijl bovendien de eerste vormen beginnen te ontstaan van insecten. Het is ook aardig hierbij op te merken, dat insecten een tijdlang eigenlijk de belangrijkste en meest denkende wezens zijn geweest op de toenmalige continenten.

De atmosfeer van de aarde was toen nog zeer verzadigd met vocht. De temperatuur was hoog; die lag gemiddeld op 43 à 44 graden celsius. De temperatuur was over de gehele wereld ook tamelijk gelijkmatig; verschillen van meer dan 2 à 3 graden kwamen niet voor. (Dus als u nu moppert dat het zo koud is, dan moet u zich eens indenken hoe het zou zijn als het zo warm zou blijven.)

Degenen die dan leven (dat zijn voornamelijk de jagers die het hoogste bewustzijn ontwikkelen in die periode en de grazers) zullen o.a. zich gaan manifesteren in nogal een robachtige soort. Het lijkt op een kruising tussen een zeer kleine rob en een moderne vinvis: de vis die op het droge loopt in moerassen. Daarin zijn namelijk de meeste ervaringen te verzamelen. Ze begeven zich daar op jacht, gaan nieuwe voedselbronnen aanboren: de plantengroei in de moerasachtige omgeving, want zo is het eigenlijk nog op de aardschotsen.

Het is nog altijd een wereld van veel rumoer. Overal zijn er uitbarstingen. Er zijn geysers, warme bronnen. Je kunt het niet opnoemen of het is er en in een verscheidenheid en met altijd weer onverwachte gebeurtenissen, terwijl de tectonische bevingen gebeurtenissen zijn die practisch elke dag voorkomen. Het aardoppervlak, de vaste grond, is dan ook nog niet verdeeld in werelddelen. Het is een niet helemaal compacte maar toch wel op één vlak meewervelende koek.

Een geest, die bij de aarde blijft, zal ook wel geprikkeld worden. Want al die gebeurtenissen (tectonische bevingen, temperatuurwisselingen en al wat er meer voorkomt) zijn interessant. Het vormingsproces, want in deze tijd vormen zich nog steeds weer opnieuw bepaalde samenstellingen, mineralen beginnen zich af te zetten en soms te mengen met andere stoffen, brengt deze entiteiten ertoe zich te concentreren en in een bepaald deel van de aarde verder te leven.

De atmosfeer begint langzaam maar zeker ook iets minder vochtig te worden. Het is duidelijk, dat de entiteiten die alleen maar de zee hebben waargenomen en zich daarmee hebben beziggehouden nu belangstelling krijgen voor de lucht. Voor een deel evolueren ze naar de lucht en worden luchtgeesten.

Wat het vuur betreft, er zijn wel enkele vulkaanbewoners, maar die worden pas veel later tot echte vuurgeesten in een periode dat het vuur in de natuur zodanig afneemt dat ook het andere vuur attractief wordt als beleving.

Dan zitten we nu met al die vormen van geest plus bewustzijn. Elk ontwikkelt zich op zijn eigen manier. Als we daarvoor 'evolutie' zeg-

gen, dan is dat maar ten dele juist voor de stoffelijke vorm. Het is wel juist voor de geest, omdat de geest nooit verder kan gaan dan zijn beheersingsvermogen. Zijn beheersingsvermogen is afhankelijk van zijn ervaring. Zo zal hij steeds stap voor stap verder moeten gaan en komt dan waarschijnlijk een tijdlang terecht in allerlei insectachtige dieren, in dieren als uw tegenwoordige worm b.v., in bepaalde toen nog plantensap drinkende wezens die o.m. de voorvaderen zijn van de moderne bloedzuigers. Op die manier krijg je dus ook een specialisatie in het leven.

Wanneer nu langzamerhand de atmosfeer wat droger wordt (er is nog steeds een wolkendek maar er is niet meer een voortdurende vochtige mist), dan is het duidelijk dat ook plaatselijk er verandering van temperatuur gaat komen, van vochtigheidsgraad e.d. Dit betekent weer, dat dieren en geesten die zich daar het prettigst bij voelen graviteren naar die gebieden waar ze de beste bestaansmogelijkheden aantreffen.

Wij krijgen nu te maken met koudbloedige landdieren. Deze koudbloedigen geven eigenlijk een fantastisch beeld van al datgene wat we later zullen zien als de sauriërs in het Juratijdperk. Het zijn jagers en gejaagden. Er zijn wildemannen bij (*Tyrannosaurus rex*). Er zijn springers bij die zich op de meest krankzinnige manier weten te verplaatsen. Al die wezens bieden ervaring, ervaring, ervaring. Het is geen wonder dat, wanneer de eerste warmbloedige dieren ontstaan, ook deze nieuwe ervaring vooral attractief is voor entiteiten die het voorgaande al voldoende hebben afgegraasd. Er ontstaat een selectie.

Die selectie wordt allereerst bepaald door het vermogen van een entiteit om zintuiglijke en lichamelijke ervaringen van het wezen waarmee hij zich vereenzelvigd in zich op te nemen. Dan blijkt, dat een warmbloedig wezen met zintuigen - hoe beperkt die ook mogen zijn hier en daar - zoveel intense indrukken oplevert, zoveel afwisselende beelden van de wereld en van jezelf dat je daar niet meer buiten kunt blijven. Bij warmbloedige dieren ontstaat de vereenzelviging geest-stof die in de tijd dat wij alleen nog te maken hebben met de koudbloedigen slechts ten dele tot stand is gekomen.

Het is begrijpelijk, dat de warmbloedigen in het begin nogal veel gejaagd worden. Ze zijn tenslotte miniwezens vergeleken met de enorme ontwikkeling van de koudbloedigen. Zij zullen daardoor worden gedwongen om in hun milieu scherper te reageren. Er is niet alleen meer behoefte aan een instinctieve reactie die is ingebouwd in de memorie van de cel, er is behoefte aan een voortdurend zichzelf corrigerend reageren op omstandigheden op het moment dat ze worden waargenomen. Hier ontstaat ook voor de geest, die met deze aarde verbonden is, een eerste begin van rationaliteit.

Men moet verklaringen vinden. Men moet samenhangen doorgronden, want het leven en het bestaan hangen daarvan af. Alle ervaringen die kostbaar zijn, zijn zeer complex geworden. Hierdoor wordt het mogelijk om ook weer te zoeken naar dieren die andere mogelijkheden hebben, die misschien nog weer meer kunnen doen dan b.v. de eohippus of de voorvader van de dingo.

Men komt dan bij de eerste aapachtigen. Ze zijn nog niet de werkelijke apen die u tegenwoordig kent. Het is trouwens één ontwikkeling van een stam waaruit aan de andere kant de mensheid is voortgekomen. Die aapachtigen hebben een mogelijkheid tot manipulatie. Er is dan nog sprake van een viervingerige poot en niet van een vijfvingerige laat staan van een reversibele duim. Maar er zijn mogelijkheden tot grijpen, tot hanteren. Dat brengt weer een heel nieuw gebied naar voren, want nu kom je door dit grijpen, dit hanteren steeds meer tot een bewust contact met degenen die wonen in b.v. planten, die wonen in de aarde en die zich hebben vereenzelvigd met bronnen of misschien met een berg.

Dit contact is in die periode in zoverre belangrijk dat hierdoor het eerste begrip ontstaat van taboe. Dat is dus veel ouder dan de mens. Er zijn invloeden die men als dier niet kan weerstaan. Omgekeerd vangt men signalen van entiteiten op waardoor men zich aan de gevaren van de belevingen kan onttrekken. Dieren hebben dit in zekere mate nog. Kort voor een aardbeving b.v. kunt u dat merken aan het gedrag van de dieren; dat gaat meestal van vier tot acht uur voor het werkelijke gebeuren. Als er sprake is van vulkanische uitbarstingen, dan kunt u dat eveneens zien aan het gedrag van dieren. Zelfs het komen van stormen of van een ernstige aardbeving wordt door de dieren aanvoeld en aangekondigd. Ze hebben nog steeds dit vermogen om zich a.h.w. voor een deel één te voelen met de bezielende krachten in de verschillende oude elementen.

De heel verre voorvader van de mens is eigenlijk een moerasdier. Hij is ontstaan uit de robachtigen waarover ik het heb gehad. Hij heeft zich een tijdlang ontwikkeld tot semi-warmbloedigheid in de kustgebieden. Langzamerhand krijgt hij werkelijke warmbloedigheid, verandert zijn voedingsgewoonte en komt tot groepsbeleving. In die groepsbeleving bestaat zelfs een vaag besef van een leidende entiteit.

Wij zien dat de eerste groepsgeesten bewust worden beleefd door degenen die ze leiden. Op deze wijze gaat dat wezen dan verder en verder. Hij trekt zich meer en meer terug op het droge en wordt daardoor een wezen dat op vier poten staat. Omdat er nogal wat gevaar is op de vlakke grond geeft hij de voorkeur aan klimmen waar dit mogelijk is.

Nu zijn er langzaam maar zeker ook varianten van planten gekomen. Ik wil niet zeggen, dat we ineens alle varenbomen kwijt zijn, maar we krijgen nieuwe variaties die steviger takken hebben of die andere bladvormen krijgen. Wij zien ook - dank zij het helderder wordende licht bij een minder dichte atmosfeer - het eerste bladgroen. Voor die tijd waren de bladeren wat grauw en grijs van kleur.

De dieren leven wel in de bomen, maar ze worden ook daar achtervolgd, omdat er zich reptielen ontwikkelen die ook al de neiging hebben om in de bomen te jagen. Er zijn ook enkele kleine, wat fretachtige dieren (waarschijnlijk de voorvaders van de latere katachtigen) die eveneens wel in de bomen klauteren en die gevaarlijk kunnen worden. Daardoor krijgt een deel van hen de neiging zich terug te trekken op die plaatsen waar de plantengroei minder is. Dat zijn over het algemeen die gebieden waar vulkaanuitbarstingen hebben gewoed of waar door bevingen en stuvingen van de aardkorst berghellingen zijn ontstaan waarop alleen nog maar lage gewassen groeien. Door hier te gaan leven komen ze ook weer in contact met de andere warmbloedige dieren.

De ehippus b.v. heeft zich altijd al bewogen in de omgeving van vulkanen en houdt niet zozeer van een bosrijke omgeving, zeker niet als dat een tamelijk dicht, moerasachtig oerwoud is dat een groot deel van het vasteland overdekt.

De samenwerking tussen mens en dier ontstaat in zoverre dat de mens leert aan het gedrag van de dieren bepaalde tekenen te ontleen (het is nog een heel primitieve mens) die eigenlijk voor hem een waarschuwing zijn. Doordat dieren vaak sneller reageren dan dit wezen dat in zijn reacties nogal traag is, is het voor hem een levensnoodzaak om op die dieren te letten anders is hij niet tijdig gewaarschuwd. Er ontstaat nu een bewustzijn dat zich bezighoudt met het waarnemen van de reacties van andere levende wezens (dus niet alleen van de eigen soort) en het trekken van conclusies daaruit. Het gevolg is een ontwikkeling van denkvermogen.

Op de vlakke komt later natuurlijk ook de noodzaak om zo nu en dan eens om je heen te kijken. Dat zien we bij andere diersoorten ook. Laten we eens kijken naar de marmot, het bekende stokstaartje. Ze gaat ook op

de achterpootjes zitten als ze om zich heen wil kijken. Zelfs uw hond of uw kat zal soms zich opeens verheffen, de voorpoten in de lucht bengelend en heel nieuwsgierig de kop ronddraaiend om te zien wat er gaande is. Zo is het begonnen. Daardoor ontstaat er een wezen dat nu ook manipulatiemogelijkheid nodig heeft.

In de volgende evolutiefase in de materie ontstaat de reversibele duim. Eerst waarschijnlijk een wat moeilijk beweegbaar stukje uitgroeijsel, maar langzamerhand wordt het inderdaad een vinger, een duim. Daardoor kan dit zwakkere dier gebruikmaken van een stok. Veel meer doet hij niet. Hij hanteert alleen maar een stok en soms een stuk steen als werptuig. In enkele gevallen ook om zichzelf te steunen of om voor zichzelf een overgang gemakkelijker te maken. Het betekent weer meer zien, meer beredeneren.

Als ik iets wil overbruggen met een stuk hout, dan kan ik niet meer volstaan met mijn instinctieve inschatting die ik bij een sprong gebruik. Ik moet een vergelijking maken tussen die sprong en de lengte van de stok die ik gebruik. Ik ga materie meten. Dit betekent een geheel nieuw gebied van beseffen. De materie wordt opeens iets om te gebruiken. Je zoekt naar mogelijkheden.

Zo ontstaat er langzamerhand een wezen dat groter wordt, vooral wanneer de grote hagedissen het loodje gaan leggen. En al groter wordend en voor een groot gedeelte maar niet helemaal rechttop gaand zijn zij de eerste hanteerders. Zij gebruiken lang voor andere dieren werktuigen.

Denkt u nu niet dat andere dieren dat niet doen. Ik wil u wijzen op de zee-otter die schelpen verbrijzelt met een steen. Apen die met stokken of stukjes steen vruchten openmaken e.d. Dat bestaat wel degelijk in de dierenwereld. Alleen de mens heeft het verder ontwikkeld.

Dit betekent weer, dat de inhoud aan herinneringen bij de mens groter moet zijn, omdat hij tot een juiste afschatting van de gebruiksmogelijkheid moet komen. Maar dat impliceert ook, dat je jezelf beter leert kennen. Je moet de begrenzingen van je eigen mogelijkheden leren kennen, maar ook de mogelijkheid gebruik te maken van iets anders. Voor de geest weer een enorme uitbreiding van besef en gelijktijdig het vormen van steeds meer tegenstellingen waarvoor in het "ik" weer een balans moet worden gevonden.

Wij komen nu aan de vroege menssoorten; d.w.z. degenen die we misschien als 'missing link' kunnen beschrijven of als de eersten van het genus homo. Wezens die bewust in stammen samenleven, die een beperkte klanktaal hebben, minder dan de bavieren tegenwoordig.

De bavieren hebben een klanktaal die alles bij elkaar 80 tot 120 termen bevat, dat ligt aan de stam. Die eerste mensachtigen hadden in die tijd genoeg aan 40 verschillende kreten en signalen plus wat houthoudingssignalen. Samenwerken wordt echter mogelijk. Bij die samenwerking is het noodzakelijk, omdat je zwak bent, bewust samen te werken gedurende langere tijd.

Als u kijkt naar het gedrag van een aap, dan weet u dat hij heel veel kan leren, maar hij moet het vaak herhalen voordat het een gewoonte wordt. Is dat eenmaal het geval, dan blijft hij het doen. Als je een chimpansee eenmaal hebt geleerd om uit een beker te drinken en hij ziet een beker staan, dan wil hij drinken. Dat is zijn associatie.

Bij de mens is het iets anders. Hij heeft niet alleen te maken met: dit betekent dat.... Neen, hij moet beredeneren dat dit ook nog te gebruiken is voor iets anders. Dat je b.v. torren kunt verzamelen (die waren er in die tijd trouwens ook al) of bepaalde weekdieren als een lekkernij (het was misschien de Marsh die energie geeft in zijn tijd) en dat je die kunt meenemen.

De eerste dingen die hij daarvoor heeft gebruikt, zijn waarschijnlijk opgerolde bladeren. Langzamerhand ontstaan er vlechtsels. Hij ontdekt dat gedraaide halmen plooibaarder zijn dan een twijg of een soepele tak en ze komen tot het zeer primitieve koord. Later ontdekt hij dat je daarvoor ook repen van de huid van dieren die je hebt verslagen kunt gebruiken. Zo ontstaat er een hele huishouding. Het bestaan van die huishouding betekent echter ook het ontwikkelen van vaardigheden. In de primitieve gemeenschap van die eerste wordende mensen is een vaardigheid niet iets wat je aan een ander overlaat. Dat moet je zelf kunnen.

Wanneer we eindelijk zover zijn dat we spreken over de eerste werkelijke mens (de Pekingmens, de Neanderdalmens enz.), dan hebben we te maken met een wezen dat inderdaad nog een beetje aapachtig aandoet door de aangezichtshoek: het voorhoofd helt wat naar achter, de kaak steekt naar voren. Het is nog behoorlijk behaard. Het heeft nu geleerd zijn eigen acties te coördineren met die van anderen. Het heeft ook geleerd om de traagheid, die oorspronkelijk aan het ras inhaerent was, grotendeel te overwinnen, niet helemaal. Samenwerking. Dit betekent echter, dat je in conflict kunt komen met andere groepen van de eigen soort.

De eerste oorlogen kunnen daardoor ontstaan. Nu ja, primitieve oorlogen. Aan de ene kant 6 man en aan de andere kant 10 man. En aan beide kanten een stel megera's (furies) die harder vechten dan de mannen. In die tijd waren op dat gebied man en vrouw inderdaad gelijk en meer dan dat.

Realiseer u eens wat je nu plotseling voor een rijkdom aan gevoelens, aan ervaring maar ook aan denkbelden krijgt. Dat je zelfs een strategie moet gaan uitvinden, dat je je moet bezighouden met de mogelijkheid hoe je grote vijanden kunt verslaan, b.v. de sabeltandtijger. Een enorm roofdier, levensgevaarlijk voor de stam. Maar aan de andere kant een dier dat een aardig boutje oplevert en dat bovendien gevaarlijk is, als je jaagt in zijn gebied, al is het maar omdat het de neiging heeft om alles te verdrijven of te consumeren. Dan moet je het dier wel aanvallen.

Hoe moet je dat doen? Stenen gooien helpt niet. Maar als één steen niet helpt, kunnen misschien vele stenen doeltreffend zijn. Dan moet je dus veel stenen verzamelen. En waar? Natuurlijk op een plek waar je zeker bent dat het dier daar komt. Probeer ze dus steeds te verzamelen ergens boven het hol van een sabeltandtijger; die dieren leefden namelijk in grotten.

Als je dan zover bent dat je denkt: nu heb ik de steenlawine die ik nodig heb, daarmee kan ik het dier knock-out krijgen, dan moeten er twee of drie moedigen zijn die het dier door roepen, door lawaai naar buiten lokken. Boven het hol staat de rest van de stam en die laat de steenlawine naar beneden storten. Als het dier dan getroffen is en even niet weet waar het aan toe is, ga je erop af en met een spits geslepen staaf (geslepen tegen een steen) boor je hem die dan in het oog; dat was een van de geliefste doelwitten. Later toen men de met vuur geharde speren had uitgevonden ook in het hart. Dit zijn allemaal zaken die geleerd moeten worden.

Wat een rijkdom aan ervaring! Wat wordt de wereld groot! Wat wordt de definitie van de kosmos voor de geest gedifferentieerd! En wat meer is, hoe sterk wordt hij steeds meer geconfronteerd met hetgeen hij kan en hetgeen hij niet kan, met hetgeen hij is en hetgeen hij niet is. Het is een geestelijke ontwikkeling die verder en verder gaat. Op een gegeven ogenblik komt er dan een wezen, dat zelfs het denken helemaal superieur heeft gemaakt aan de instinctdrang. Tot op dat ogenblik zijn ook de mensen, die voor een groot gedeelte door groepsgeesten zijn geleid, gekomen

tot een gedrag dat doet denken aan dat van dieren; b.v. bepaalde parings-tijden, bepaalde vaste trekroutes.

Nu komt er een wezen dat zelf zover is gaan denken dat het die heerschappij voor een groot gedeelte van zich af kan werpen. De weg wordt niet meer gevolgd omdat het de oude gekende weg is. De weg wordt alleen gevolgd voor zover die begaanbaar is. Is hij niet meer begaanbaar, dan zoeken ze een andere weg. De zelfstandigheid ontstaat.

Ook de werktuigen nemen toe. Vuur wordt iets wat langzaam maar zeker vooral in de rotsholen waarin men woont maar ook wel in andere kampen wordt bewaard. Men heeft zelfs een methode uitgevonden om uit klei (niet gebakken maar gedroogd) een soort test te maken waarin men gloeiende kolen meeneemt die men onderweg met wat palmbblad voedt. Deze mensen zijn bijna geciviliseerd als we kijken naar het dierlijke.

Het zijn deze wezens die ontdekken dat denken vaak belangrijker is dan handelen; dat overleg in de plaats kan komen van kracht; dat een strategie niet alleen maar een kwestie is van volgens gewoonte een bepaald wezen bestrijden, maar dat het ook nog een kwestie is van: het wezen als individu beschouwen en daarop reageren volgens de individuele kwaliteiten die het vertoont. Weer een totale vernieuwing.

Er ontstaat a.h.w. een contact met de geest die in de andere wezens leeft. Vergeet niet, voor een geest is dood heel wat anders dan voor u. Gelijkijdig zal die mens zich steeds meer gaan concentreren op de middelen die hij gebruikt, op de macht, op zijn bezit, op zijn rijkdom, op zijn voeding, want voeding is meestal rijkdom in die dagen. Het resultaat is, dat steeds meer van de geestelijke elementen van ervaring, die oorspronkelijk door de levende wezens werden gedeeld, worden teruggedrongen naar een plaatsje in het bewustzijn waar ze niet hinderlijk kunnen ingrijpen bij het deduceren en combineren dat meer en meer de hoofdkwaliteit van het menselijk denken wordt. Zo zijn we dan gekomen van steen tot de mens.

Ondertussen zijn we vele trappen gepasseerd. Al die trappen bestaan nog steeds. Als u kijkt in de zee, dan zult u zien dat er onder de vissen heel wat verschillende graden van besef en beschaving zijn. Daar zijn de schooldieren. Dat zijn dieren die altijd in groepen samengaan en wat meer is, wier reactie altijd op de groep gebaseerd blijft en de groep ook automatisch als een gemeenschap besluiten schijnt te nemen. Anders gezegd: het zijn wezen waarbij een groepsgeest nog zo sterk is dat hij de feitelijke impulsgever is voor het gedrag van een dergelijke school. Waar wij ook kijken, wij vinden dit soort dingen altijd weer.

Insecten, die een tijdlang een zeer behoorlijke ontwikkeling hebben doorgemaakt, zelfs een soort minibeschaving hebben opgebouwd, verstarren in hun patronen en worden zelf tot hun eigen groepsgeest. Het is zo, dat een mierenrijk een gemeenschappelijk bewustzijn bezit en de feitelijke signaalgever, d.w.z. degene die de inkomende signalen vertaalt voor de anderen, meestal de koningin is. Ditzelfde vinden we ook bij termieten en vele andere mierensoorten.

Bijen hebben dit ook in een ietwat andere vorm. Wij vinden het ook bij wespen en soortgelijke insecten.

Hier vinden we ontwikkelingen waarbij het instinct in feite het belangrijkste is. De reacties op het gebeuren, de aanpassing aan de omgeving zijn haast onbewust; ze zijn incidenteel. Ze bestaan nog steeds ook in uw dagen. Zoals er natuurgeesten bestaan in uw tijd, ook al zult u ze niet meer zien. Trouwens, ik heb het gevoel dat de mens de aarde voor de aardgeesten vaak zo onbewoonbaar maakt dat ze dan maar als mens incarneren. Dat zie je dan ook direct.

Wat er nog aan tussenliggende trappen is, moet u eens goed nagaan. Ik heb zoëven al bedoeld op bavianen. Maar ik zou net zo goed kunnen spreken over andere aapsoorten, van de brulaap af tot de gorilla toe.

Ze hebben een bepaald groepsgedrag, een bepaalde familiesamenleving, een bepaalde rangorde en ze hebben ook één fout: hun concentratie is zeer beperkt. Hun gezagsuiting is er altijd een van afdreiging zonder dat daarin enig direct bewustzijn een hoofdrol speelt. Bij sommige andere dieren, die voor een deel gecultiveerd zijn geweest, vinden we dat enigszins anders. Denkt u b.v. aan de paarden.

De paarden hebben een leider of leidster. Het is lang niet altijd een hengst. Heel vaak is het ook een wat oudere merrie die als genote van een hengst, die dan als leider fungeert, in feite het gedrag van de kudde dicteert. Hier echter wordt het belang niet alleen door kracht bepaald, maar ook door vaardigheid.

Bij wolven zien we dat het gedrag weer anders is. Bij wolven zien we ook ditzelfde gemeenschapsbegrip. Zij hebben ook een taal. De wolventaal bevat gemiddeld 30 uitdrukkingen in roep en natuurlijk de nodige houdings- en geursignalen. De wolf kent een bepaalde samenlevingsvorm: Als een leider wordt aangevallen door een dier uit het eigen roedel, dan wordt dit gerespecteerd. Er bestaat een bepaalde regel, een bepaalde sociale ordening.

Hetzelfde kunnen we bij de verschillende apenfamilies zien, o.a. de chimpansee.

Dit zijn allemaal fasen, die de mens op zijn weg uit de eerste kristallen heeft doorlopen. Ze zijn er nu nog. Daarom moet u niet denken dat, als wij spreken over de evolutie van mineraal tot mens, wij het dan hebben over iets dat voorbij is. Wij hebben het over het proces waarvan u in uw huidige vorm, zeker geestelijk gezien, het product bent: een reeks van zich steeds uitbreidende ervaringsmogelijkheden, van steeds weer nieuwe problemen die een oplossing vragen waardoor u bent gekomen tot een zodanige veelzijdigheid dat u volkomen kunt deelhebben aan een complex wezen als een mens, zonder daarbij tevens enigszins afgesloten te raken van uw buitenwereld. U bent in staat een deel van uw "ik" nog steeds in de buitenwereld te projecteren en daardoor uzelf soms van buitenaf te beschouwen. Zo is dat allemaal verlopen.

Hiermee zal ik nu de inleiding afsluiten.

Het gehele proces dat ik heb beschreven, is natuurlijk met veel meer fasen en tussentrappen verlopen, dat is duidelijk. Elke nieuwe vorm met de nieuwe mogelijkheden is attractief voor een geest, die meent de oude mogelijkheden onder de duim te hebben en de impulsen die daaruit voortkomen voldoende te kennen. Hoe groter de inhoud van zo'n geest is, des te gemakkelijker hij grijpt naar een nieuwe vorm of een nieuwe mogelijkheid. Het proces staat niet stil.

Uit de mens van vandaag zijn problemen voortgekomen. Problemen, die de geest wel degelijk proeft en waarmee hij op zijn wijze worstelt en werkt, maar die ook voor hem een aansporing zullen zijn om, indien er nieuwe mogelijkheden komen, die problemen weer te benaderen, maar ook om het eigen "ik" op een andere manier misschien harmonischer tot uitdrukking te brengen.

De evolutie staat niet stil, ook al is ze dan niet het geleidelijke proces waaraan vele van de darwinisten nog denken. U bent een tussenfase op een weg naar de stoffelijke voleinding die niet geheel te overzien is. Maar u bent verwant met alle leven. Want in alle leven op aarde - van het nietigste af - is er ergens een bezieling, die is zoals u ooit bent geweest, die bestaat uit dezelfde kracht, die geboren is uit dezelfde bron. U bent verwant zelfs met het bewustzijn dat leeft in de gesteenten, in de wateren, in de lucht, ja, dat zich soms uitleeft in chemische omzettingsprocessen waarvan u een van de meest voorkomende is. Al deze entiteiten zijn verwant met u. Ze zijn geen vee, geen gnommen, geen demonen, geen djinns. Ze zijn bewustzijnsvormen zoals u.

Als u zich dit gaat realiseren, dan zult u misschien juist door dit gehele proces nog eens te overwegen zelf tot de conclusie komen dat u tegenover het leven geestelijk een zeer grote verantwoordelijkheid heeft. Een verantwoordelijkheid die veel verder gaat dan de stoffelijke, maar dat uw stoffelijke noodzaak is: Het handhaven van uw voertuig zolang dit houdbaar en mogelijk is om daardoor uw ontwikkeling te vervolgen en dus in een betere overeenstemming met het geestelijke dat in al het andere schuilt.

Ik hoop, dat ik u niet slechts hier en daar heb geïnteresseerd, maar dat ik u ook de mogelijkheid heb gegeven om bepaalde conflicten tussen uw stoffelijke wijze van denken en de reeks geestelijke ontwikkelingen die ik u heb voorgelegd eens nader aan de orde te stellen.

--:--

D I S C U S S I E.

x Vanwaar kwamen de eerste geesten toen de tijd rijp was voor het manifesteren van leven op deze aarde?

-- Die waren er al. Vanwaar ze kwamen kan ik u niet zeggen. Een geest is er al voordat hij begint te beseffen dat hij er is. Dat betekent dat de bron een raadsel blijft. Maar als je op het punt komt dat je ervaring gaat opdoen in de materie, dan moet je vóór die tijd dus in de geest hebben bestaan en wisselwerkingen met de geest zowel als met de materie hebben ervaren. Zover kunnen we wel zeggen dat alles vaststaat.

Hoe je bent terechtgekomen juist op deze aarde en wat dat betreft ook op andere planeten van dit Melkwegstelsel waar ook levende wezens bestaan dat kun je eigenlijk niet met zekerheid zeggen. Kennelijk was men in de buurt van materie, koos voor die stralingsintensiteit die men gemakkelijker kon verdragen en is daardoor terechtgekomen bij een langzaam afkoelende, van een zon afgesplitste gasmassa die later een planeet werd.

x Kunnen we dan zeggen dat dergelijke geesten een bepaalde graad van bewustzijn hadden?

-- Dat kunnen we wel zeggen, maar dat is natuurlijk een andere graad van bewustzijn dan een geest bezit die op dit moment in de menselijke ontwikkeling staat. Op het ogenblik, dat je een verschil kunt maken tussen wat je zelf bent en wat je niet bent, heb je een bewustzijn. Dat was al tamelijk vroeg in de geestelijke werelden aanwezig.

x In hoeverre is er sprake van een leiding?

-- Het is heel moeilijk om daarop met zekerheid te antwoorden. Kijk, wij kunnen natuurlijk een God stipuleren. Ik neem ook wel aan, dat er een is. Maar wat er gebeurt, dat schijnt te worden beheerst volgens wetten die zijn vastgelegd in ons wezen; dus drijfveren waarschijnlijk waardoor wij ons bewust willen worden. Hoe die drijfveren in ons zijn terechtgekomen dat weten we niet. Wij moeten eenvoudig zeggen: Er zijn zeer veel dingen die we niet weten en waarop we wel een antwoord kunnen postuleren, maar waardoor het antwoord op zichzelf ofwel een rationalisatie is van het onbekende, danwel een geloofsstelling die onbewijsbaar blijft.

x Hoe is de relatie tussen de hersenen en het denkproces? Leert de geest in de stof te denken?

-- De hersenen kunt u het best vergelijken met een computer waarin de

- programming geschiedt door de zintuigen, maar waarbij een corrigerende programmeur aanwezig is die bepaalde gegevens in het geheugen kan uitwissen of nadrukkelijk kan versterken en daardoor in staat is om het geheel een bepaalde nadruk te geven. Die laatste programmeur is de geest.
- x Wat of wie komt er na de mens?
- Vermoedelijk krijgen we na de mens die zich sapiens noemt een soort die door sapiens wel superior zal worden genoemd. Dan denk ik aan een wezen dat naast zijn materiële zintuiglijkheid weer komt tot het inschakelen van een groot gedeelte van zijn geestelijke mogelijkheden en zintuiglijkheden, deze beide dan samenvoegt tot een totaal nieuwe wereldvisie maar ook tot een totaal nieuwe reactiemogelijkheid. Met zekerheid durf ik dit ook niet te zeggen. Wij veronderstellen dit.
- x Is dit misschien op andere planeten waar ook leven is ontstaan reeds gebeurd?
- Iets dergelijks is ook op andere planeten gebeurd; de dichtst bij zijnde is Vega. Daar is een beschaving waar voor een groot gedeelte geestelijke -- u zoudt zeggen paranormale -- begavingen een belangrijke component vormen die het geheel van de stoffelijke handelingen mede bepalen. Dit is een cultuurdaad.
- x Als u spreekt over de geest, is dit dan een entiteit die buiten de verschillende door u genoemde entiteiten staat?
- Als ik spreek over de 'geest', dan spreek ik daarover zoals men op aarde spreekt over de mens. Met andere woorden: aangevende een totaalbegrip die echter kan worden onderverdeeld in een zeer groot aantal onderafdelingen die dan wel afzonderlijk worden benoemd.
- x Zorgt een groepsgeest voor veranderingen in de soort? Welke kracht bewerkstelligt de verandering in de soorten? Doet de geest, een bepaalde entiteit, dit of een andere kracht. Bijvoorbeeld: een groepsgeest merkt dat er gebreken zijn in de soort: te lange of te korte poten. Wat gebeurt er dan? Wie doet daar wat aan?
- Onder de mensen heb je dat ook: te lange benen of niet lang genoeg. U moet het zich als volgt voorstellen: Een groepsgeest is iemand, die op een gemiddeld bewustzijn reageert en met dit gemiddeld bewustzijn contact houdt. Als dat bewustzijn dus onbelangrijker wordt, zal de aandacht van de groepsgeest daarvoor verflauwen. Het is een wisselwerking. Dat wil niet zeggen, dat die groepsgeest bewust probeert die soort te evolueren naar een andere vorm. Wel zal de groepsgeest proberen om alle condities te scheppen waardoor de soort op zich instand wordt gehouden en wel zo gezond mogelijk. Dat kan dus ook betekenen, dat hij een aantal van de zwakkere leden laat uitvallen. In dergelijke gevallen kan een groepsgeest b.v. besluiten zijn groep te stimuleren tot een trektocht, terwijl hij weet dat die trek op dat moment voor vele leden van de groep eigenlijk te zwaar is. Daardoor selecteert hij en krijgt dus een sterker restbestand waarin volgens zijn visie de soort beter tot uiting komt.
- Als er mutaties, vooral sprongmutaties, plaatsvinden, dan hebben we over het algemeen te maken met een steeds sterkere afwijking van het milieu en de wezenstrekken van de soort. Dan probeert de soort zich aan te passen door lichamelijke mutatie. In het begin zal deze mutatie worden uitgestoten of vervolgd worden en misschien gedood. Maar vergis u hierin niet. Als morgen bekend zou worden dat hier echte telepathen rondlopen die alles kunnen aflezen, ook wat de formateur van het Kabinet denkt, dan garandeer ik u dat er een heksenvervolging op gang komt. Senator Mc.Carthy is daar nog niets bij.
- Realiseer u dit: de groepsgeest wil dit niet. Hij houdt zich bezig met de soort zoals ze is. Ontstaat er een nieuwe variant van, dan kan die dermate interessant zijn dat, als daarvan enkele individuen zijn ontstaan (er zijn altijd vele nodig, op z'n minst een stuk of tien) een entiteit, die op dat moment geen eigen soort meer heeft, zegt: Daar is

iets interessants. Hij gaat dan proberen om in die soort weer een stabiliteit tot stand te brengen. De groepsgeest werkt dus stabiliserend en niet ontwikkelend. Degenen die ontwikkelend werken t.a.v. de mensheid (de Witte Broederschap) zijn zeer zeker geen groepsgeesten.

x De kracht die de mutatie tot stand brengt, schijnt een denkende kracht te zijn die tot een bepaalde ontwikkeling in de soort leidt....

-- Dat zegt men, maar wij kunnen de juistheid ervan niet aantonen. U kunt het als volgt formuleren: Op het ogenblik, dat er steeds ongunstiger omstandigheden optreden, zal er een genetische neiging tot aanpassing aan de nieuwe omstandigheden ontstaan. Dit is een spanning die bij elke voortplanting in de soort groter wordt totdat ze op een gegeven ogenblik resulteert in een veranderde vorm. Die veranderde vorm beschikt dan over veranderde mogelijkheden en zal hierdoor niet meer binnen de soort zonder meer kunnen functioneren zodra ze als zodanig kenbaar is. Buiten de soort bezit de mutatie een eigen mogelijkheid en een eigen waarheid.

x Waar komen de entiteiten met lage bewustzijnsvormen vandaan? Ontstaan er steeds nieuwe entiteiten?

-- Kijk, u woont in een stad. Uw voorouders hebben op het platteland gewoond en de verre voorouders hebben waarschijnlijk nog bier gedronken uit de schedels van de verslagen vijanden, als we de geschiedenisboekjes mogen geloven.

Nu bent u dus stedeling geworden. Maar wie zegt u dat er niet een ander familielid is die nu nog steeds in een dorp woont. Als hij naar de stad komt, dan is hij dus anders georiënteerd en daardoor vanuit uw standpunt lager ontwikkeld. Op deze manier komen dus uit al de entiteiten die vrijkomen -- uit dieren b.v. -- toch weer een aantal menselijke incarnaties tot stand. Een dergelijke geest heeft echter een verminderd beheersingsvermogen en is dus sterker overgeleverd aan de erfelijke kwaliteiten van het lichaam. Hij zal daardoor in vele gevallen ook niet zo gemakkelijk bewust geestelijk de instincten en kwaliteiten in dat lichaam kunnen domineren. Het gevolg is, dat we dan iemand krijgen die lager ontwikkeld is vanuit een geestelijk standpunt.

Ik heb wel eens horen zeggen, dat iemand lager ontwikkeld was. Toen bleek dat hij bedoelde dat die persoon minder erudiet was; dus dat hij minder geleerd had, gehoord had, dat hij minder wist. Maar wat hij wist, dat wist hij veel beter dan de persoon die zichzelf erudiet noemde. Het is nu maar de vraag wie het hogere en wie het lagere bewustzijn bezit.

x Zijn er ook vormen van leven of van materie op aarde die niet bezield zijn?

-- Dit is eigenlijk een strikvraag al is ze niet als zodanig bedoeld.

Er zijn altijd delen van de materie die tijdelijk niet bezield zijn, omdat de bezieling zich namelijk altijd richt op een brandpunt in de materie. Er is stoffelijk dus een grensgebied waarin geen bezieling plaats heeft, omdat er nooit twee bezielingen met elkaar vervlochten zullen zijn behalve onder zeer bijzondere omstandigheden. Er bestaat dus wel onbezielde materie. De meeste materie, die u kent en die niet is bewerkt, kunt u beschouwen als waarschijnlijk bezield, niet als zeker bezield.

x Is de evolutie op planeten en andere sterrenstelsels analoog aan de evolutie op onze aarde?

-- Neen, dat kunt u niet zeggen omdat analoog betekent: overeenkomstig. Het zal u duidelijk zijn dat elke planeet haar eigen kwaliteiten en eigenschappen heeft en daardoor haar eigen soort van ontwikkeling voortbrengt. Bovendien zullen op de verschillende planeten de hoogst ontwikkelde wezens vaak van vorm, van mogelijkheid en inhoud verschillen met die van de mens. Dat betekent, dat voor hen een situatie heel anders kan zijn dan voor u. U kunt dus nooit aannemen dat elke evolutie

analoog aan die van de mens zal plaatsvinden.

Ik vind dat trouwens een grote verwaandheid. Dat de mens niet beter wist in den beginne dat wil ik tolereren. Maar dat hij - wetend hoe groot het heelal is - toch nog heel trots durft uitroepen dat hij de kroon van de schepping is, dat vind ik zoiets als een vliegepoepje op een spiegel uitroept dat het de aardkloot is.

Ik wil u niet kritiseren in uw pogen om zo goed mogelijk mens te zijn, maar u moet begrijpen dat mens-zijn inhaerent is aan het wezen van uw planeet, dat al uw menselijke waarden en ontwikkelingen samenhangen met de mogelijkheden, de waarden en de ontwikkeling van uw planeet en zelfs met de beïnvloeding van de planeetziel en de planeetgeest, zodat elke andere planeet anders zal zijn.

x Is het eigenlijk niet zo, dat elke mens anders is, een individu, dus anders dan anderen?

-- U zoudt kunnen zeggen, dat elke mens in aanleg een individu is dat echter door de voortdurende scholing van de gemeenschap waarin hij zich bevindt van een groot deel van zijn individualiteit wordt ontdaan om tot een nummer, beantwoordend aan de norm binnen de gemeenschap te worden gemaakt. Het klinkt misschien hatelijk maar het is waar. Wat is uw opvoeding anders dan dressuur? Wat is uw leersysteem anders dan een poging om de menselijke kennis, zoals die door de mensheid wordt erkend, te verankeren in degenen die men beschouwt als een potentieel belangrijk deel van de mensheid?

x Wat is de bron van de door u genoemde kennis? Intuïtie of waarneming?

-- Een groot gedeelte van hetgeen ik u heb verteld is door degenen onder ons, die zich daarvoor bijzonder interesseren, waargenomen en bestudeerd. Ik weet dat ik met een heel snel tempo door de hele geschiedenis ben heengegaan. Ik heb natuurlijk vele interessante punten buiten beschouwing moeten laten. Maar wij moeten rekening houden met de aard van de bijeenkomst, de aard van het publiek en de beschikbare tijd. Ik heb binnen dat kader gedaan wat mij mogelijk was. Een groot deel van hetgeen ik vertel over de stoffelijke ontwikkeling is door waarneming van anderen geconstateerd en door mij van die anderen vernomen. Datgene wat ik heb verteld over de geestelijke ontwikkelingen en de betekenis voor de geest heb ik voor een deel persoonlijk meegeemaakt en in mij teruggevolgd om het zo juist mogelijk in te lassen in deze lezing.

x De wetenschap denkt dat het leven is opgebouwd uit aminozuren o.a. DNA welke ten gevolge van ontladingen, onweer of vulkanisme uit de basiselementen waterstof, zuurstof, stikstof e.d. zouden zijn ontstaan. Is dit juist?

-- Het is in zoverre juist dat halfeiwitten zijn ontstaan door zeer hoge elektrische spanningen plus zeer sterke magnetische stormen in een oeroplossing waarin o.a. naast andere sporen de door u genoemde bestanddelen aanwezig waren.

x Het eerste leven zou vier miljard jaren geleden zijn ontstaan. De eerste dieren ongeveer honderd miljoen jaren geleden. De mens enkele miljoenen jaren geleden. Juist of onjuist?

-- Onjuist. Als wij het gehele bestaan van deze aarde berekenen, dan komen wij op ongeveer 60 miljard jaar. Dat is onvoorstelbaar veel. Het eerste leven op deze planeet is voorgekomen ongeveer 12 miljard jaar geleden. De eerste voorvaderen van de mens hebben zich vertoond ongeveer 400 miljoen jaar geleden.

x Ziet u het oorspronkelijke totaal-besef gesplitst in diverse entiteiten die ieder een relatief eigen ontwikkeling doormaken of komt het uit het andere voort?

- Die vraag is nog onduidelijker dan het antwoord dat ik daarop moet geven. Als ik de bedoeling goed heb begrepen, mag ik het volgende zeggen: Wij nemen aan, maar weten niet dat er één totaalbesef is waarvan wij allen deel zijn, waartoe wij eens zullen terugkeren en als deel waarvan wij thans langs een voor ons geprogrammeerde of bepaalde weg, die is vastgelegd vanuit dit totaal, een bewustwordingsgang doormaken. Wij nemen verder aan, dat de oorzaak-en-gevolgwerkingen die inderdaad voor ons een heel grote rol spelen plus de wet van evenwicht (de voortdurende compensatie van onevenwichtigheden) mede bepalend zijn voor de manier waarop wij die weg volgen en dus ook voor het bewustzijn dat wij daaraan ontleenen. Dit laatste kunnen wij althans ten dele aantonen maar niet in zijn volledigheid. Als zodanig blijft mijn antwoord dus een soort geloofsbelijdenis die dan wel op meer feiten is gebaseerd dan menig geloof dat op aarde wordt verkondigd.

x Is het dan mogelijk om op welke wijze dan ook een binding te hebben met andere hemellichamen of is de kern hetzelfde?

- Indien wij uitgaan van de kern, ja. Er zijn inderdaad elders ontwikkelingen die in feite gelijk zijn aan de uwe of de onze. Maar als twee mensen vertrekken en de een gaat naar links en de ander naar rechts, dan kan het een hele tijd duren voordat ze elkaar ontmoeten. En wanneer ze elkaar ontmoeten, dan zullen ze elkaar waarschijnlijk als tegengesteld beschouwen, dus als antithese en niet als gelijkwaardig. Dat is de grote moeilijkheid waarmee we te maken hebben.

Er zal natuurlijk een gelijkheid zijn, indien we uitgaan van deze hypothetische kern. Maar voor ons is deze gelijkheid niet klaarblijkelijk om de doodeenvoudige reden dat bij verschillende richtingen van ontwikkeling het product op een bepaald punt in inhoud zodanig afwijkt van het product dat voor deze beide een vergelijking en een besef van eenheid bijna niet haalbaar is.

x Waar begint de differentiatie der sexen? Was deze bij de mens zoals ze voortkomt uit het voorafgaande dier van meet af aan aanwezig?

- De seksualiteit ontwikkelt zich eigenlijk al tijdens de eerste wadderdieren. Er zijn er nog een aantal die van sexe wisselen; die dus een tijd mannetjes zijn maar na bevrucht te hebben veranderen in vrouwtjes en dan bevrucht worden. (Er zijn mogelijk dames die denken: was dat nu nog maar zo.) Daar is de mens bovenuit gegroeid. De seksualiteit is er dus wel. Hierbij moet worden opgemerkt dat enkele afwijkingen van de bisexualiteit op aarde wel zijn voorgekomen. Er is b.v. een soort geweest waar de bevruchting de samenwerking van drie sexen vereiste. Deze soort is echter uitgestorven. Misschien was het te complex en te moeilijk om het allemaal op tijd te doen.

Sexualiteit bestond dus al voordat de eerste dieren aan land gingen. Dit betekent, dat ze ook bij de mens bestond. Sexualiteit was oorspronkelijk een instinctdrang en had uitgezonderd enkele kleine verschillen eigenlijk niet veel te maken met het bewust leven als deel van een sexe. Pas op het ogenblik, dat de mens zelf is gaan denken en zich meer en meer heeft losgemaakt van de natuurlijke invloeden en de overheersing van zijn instincten, is het verschil tussen de sexen voor hem belangrijker geworden. Het is zelfs een tijdlang vergoddelijkt. Restanten daarvan vindt u nu nog. Daarna heeft de mens eigenlijk meer en meer dit gezien als een zodanige goddelijke manifestatie, dat de orgiastische eredienst waarschijnlijk heeft behoord tot de eerste die de mens heeft gekend ten aanzien van onbekende krachten.

Wat het op het ogenblik is geworden? Ik weet het eigenlijk niet meer. Soms heb ik het idee dat men probeert een stampot te maken van beide sexen waaraan dan over het algemeen het zout des levens ontbreekt. Maar dit is mijn persoonlijke en ouderwetse visie waarop u niet hoeft te reageren.

- x Entiteiten, die op aarde begonnen zijn hun ervaring op te bouwen, incarneren die steeds weer in wezens op aarde tot en met de mens?
- Tot en met de mens kun je dit wel met zekerheid zeggen. Wanneer de menselijke fase en de mogelijkheid tot incarneren in de menselijke vorm is bereikt, dan kunnen er afwijkingen voorkomen. Er kunnen dan ook wisselingen plaatsvinden doordat men zich voelt aangetrokken tot incarnatiemogelijkheden elders dan op aarde. Ook bij de mens is dit het geval. Soms kan een entiteit in een menselijke vorm niet datgene vinden wat hij voor zich geestelijk als noodzakelijke ervaring beschouwt en kan een mens dus buiten zijn eigen milieu elders incarneren. Dat is mogelijk. Maar als norm geldt: Wie in de ontwikkeling van de aarde is opgenomen, ook in de menselijke ontwikkeling, zal totdat een bepaald peil van bewustzijn is bereikt deel blijven uitmaken van de menselijke ontwikkeling.
- x Wanneer iemand bewust weer incarneert en hij heeft zijn voertuig gevonden, kan het dan niet voorkomen dat een andere bewuste geest hetzelfde voertuig wil hebben?
- Als geesten zover bewust zijn dat ze die keuze bewust kunnen maken, dan zal er nooit ruzie over ontstaan. Over het algemeen geldt dat hij, die in het voertuig de juiste belichaming kan vinden voor zijn geestelijke noodzaak en eventueel taak (bij een bewuste incarnatie is vaak ook een taakgevoel aanwezig) dus de eerste rechten heeft. Dat is bwtrekkelijk eenvoudig. Bij ons is er geen concurrentie.
- x Er wordt beweerd dat zo'n geest de toekomstige vader of moeder een tijd volgt.
- Dat gebeurt onder omstandigheden. Degene die men volgt, is dan meestal de moeder, omdat men bij de moeder met zekerheid kan zeggen dat bepaalde genetische kwaliteiten aanwezig zullen zijn bij de voortplanting. Terwijl op het ogenblik van bevruchting al direct de claim kan worden gelegd op het bevruchte eicelletje en dus bij de eerste deling al dadelijk kan worden gemanipuleerd om in dat wordende lichaam nog een verder aanpassing aan de eigen wensen tot stand te brengen volgens de genetisch aanwezige mogelijkheden.
- x Is het juist dat de verschillende chakra's ook trapsgewijs in de evolutie ontstaan zijn of heeft dat iets met erfelijkheid te maken?
- Dit heeft weinig met erfelijkheid te maken. Het is wel zo, dat de complexiteit van het topchakra bij lager leven veel geringer is. De chakra's maken deel uit van het geheel van het samenspel tussen zenuwstelsel en entiteit. Zodra er dus sprake is van een complexer zenuwstelsel, is er sprake van een aantal chakra's waardoor een optimaal contact mogelijk wordt tussen aura en entiteit en eventueel de buitenwereld op geestelijk niveau. De ontplooiing daarvan is overigens niet met zekerheid aan te geven. Alleen kunnen we nog zeggen, dat de eenvoudigste dieren een tweebladig ontwikkeld chakra hebben dat voor hen het energiechakra is, terwijl het bij de mens een vierbladige is. Zo komt bij bepaalde dieren de topchakra op 48 bladen, terwijl bij de mens de topchakra 124 bladen heeft, soms in uitzonderingsgevallen en bij afwijkingen 144. Dat geeft het aantal actieve factoren aan die geestelijk ontplooid kunnen zijn. Elk blad op zich betekent een afzonderlijk gebied van geestelijke contactmogelijkheid plus een ingrijpen vanuit een geestelijk niveau in het stoffelijke.
- x Zijn tweelingzielen twee dergelijke entiteiten die vanaf het vroege begin affiniteit hadden met elkaar?
- Dat is meestal niet het geval. De beste definitie die wij al meer hebben gegeven van een tweelingziel is: Tweelingzielen zijn entiteiten die door een in elkaar overvloeien van bewustzijn en normen komen tot een groter geheel dan voor elk afzonderlijk bereikbaar zou zijn waardoor zij in de buitenwereld op den duur als één geheel optreden echter met

een aanmerkelijk hogere ontwikkeling en grotere mogelijkheden dan elk van de oorspronkelijke delen ooit bezeten zou hebben. Dat wil zeggen, dat dus niet à la Rider Haggard en andere schrijvers, ook bepaalde filosofen, die binding van het begin af aan moet hebben bestaan. Ze kan hebben bestaan, maar waarschijnlijker is dat ze eerst veel later is ontstaan en heeft geleid tot een gezamenlijkheid waardoor men zoveel gegevens aan elkaar overdraagt dat men op den duur zich met elkaar identificeert.

Nu wij aan de tweelingzielen zijn toegekomen, vraag ik mij af: waar blijft de evolutie?

x Hoe komt het, als het waar is, dat een entiteit ervaring moet opdoen middels de stof (een voertuig), dat zo'n entiteit blijft steken in zo'n ontwikkeling als b.v. een aardgeest en dan niet verder komt?

-- Het verdergaan van een entiteit wordt bepaald door het onvermogen vrede te hebben met zichzelf binnen de bestaande mogelijkheden. Op het ogenblik, dat dit punt wordt bereikt, zal hij naar een hogere klasse evolueren, als ik het zo mag zeggen.

Een aardgeest of een dergelijke persoonlijkheid in de natuur etc., zal over het algemeen tevreden zijn met de mogelijkheden en de ervaringen die hij hier vindt. Zolang die tevredenheid aanhoudt, heeft hij geen reden te zoeken naar een vorm die hem voor nieuwe problemen stelt waarvoor hij op dat moment zeker niet klaar is. Het is dus eigenlijk een wilsbeslissing van de entiteit, al geef ik toe dat ze niet altijd volbewust wordt genomen.

x Het kan toch wel ten eeuwigen dage duren, denk ik.

-- Ten eeuwigen dage lijkt mij een term die niet verantwoord is, omdat eeuwigheid een oneindigheid van de tijd inhoudt. Maar waar de tijd oneindig wordt, sluit ze die in zichzelf en wordt ze dus tot een eenheid. Daarin is een dergelijke ontwikkeling niet eens meer denkbaar, wat overigens filosofisch is.

Ik zou willen zeggen, dat je een lange tijd tevreden kunt zijn met een bepaalde ontwikkeling, omdat je als een natuurgeest bindingen kunt aangaan die voor een mens niet mogelijk zijn. Maar er zal een ogenblik komen dat je als natuurgeest niet meer verder kunt en dan zul je zoeken naar een andere mogelijkheid tot binding met de materie, hetzij op aarde hetzij elders, waardoor je nieuwe mogelijkheden, dus een verdere ontplooiing van jezelf kunt bereiken.

x Is het niet zo, dat voor een allereerste incarnatie absoluut geen sprake van bewustzijn is bij de geest?

-- Dit is onjuist. Om te kunnen incarneren moet er sprake zijn van een ik-bewustzijn. Dit ik-bewustzijn kan al dan niet complex zijn, maar over het algemeen is het vanuit het standpunt van een entiteit, die eenmaal een menselijke ontwikkeling doormaakt, beperkt. Er moet echter een bewustzijn zijn voordat een eerste binding met de materie kan worden aangegaan, omdat eerst degene die beseft, dat buiten hem een complexe en diverse wereld bestaat, de neiging zal vertonen om bindingen met een van de facetten aan te gaan om zo de andere facetten nader te leren definiëren.

--:--

B E S L U I T.

Ik heb u stof ter overweging gegeven. Let wel, wat ik heb gezegd in de inleiding is voor u niet wetenschappelijk en niet bewijsbaar. Ik heb geprobeerd het zo aanvaardbaar mogelijk te brengen. Dat is iets anders. Maar aanvaardbaarheid en bewezen zijn, dat zijn twee verschillende zaken.

Als u zelf nadenkt, zult u ontdekken dat een deel althans van hetgeen ik heb gezegd toch ook wel slaat op bepaalde impulsen in uzelf en misschien ook een verklaring vormen voor de eigenaardige manier waarop de mens zich ten aanzien van de medemens manifesteert.

Indien u zich eenmaal daarin kunt verdiepen, dan komt het belangrijke punt. Want het is op het ogenblik voor u helemaal niet belangrijk om u af te vragen hoe de mensheid verder zal gaan of hoe ze is ontstaan. Het is voor u belangrijk om binnen het kader van de mensheid, zoals u die kent, zo goed en zo volledig mogelijk mens te zijn zonder daarbij ooit uzelf ontrouw te worden.

Indien u daarin slaagt, vrienden, dan heeft u iets groots bereikt vanuit geestelijk standpunt. Dan heeft u in ieder geval meer kans op goede verdere incarnaties en mogelijk ook de kans om te ontsnappen aan de verdere beperkingen van een stoffelijk mens-zijn (iets wat ik u van harte toewens en ook mijzelf), maar zekerheden vanuit menselijk standpunt heb ik u niet gegeven, alleen een benadering.

Ik hoop, dat ze voor u desalniettemin interessant, maar innerlijk ook belangrijk genoeg is om daaraan verdere gedachten te wijden en voor uzelf en alleen voor uzelf daaruit eventueel conclusies te trekken.

:-:-:-